

Posudek vedoucí práce

Hana Nováková: Jak se (také) dělá divadlo v Londýně

Postavení režiséra, herce a dramatika na současném britském jevišti

Diplomovou práci Hany Novákové tvoří, vedle praktické dramaturgické účasti při absolventských inscenacích Kabaret (režie Lumír Olšovský) a Mučedník (režie Mikoláš Tyc), písemný záznam poznávání současného londýnského divadla, s nímž se setkávala a setkává při opakovaných návštěvách, a dále překlad hry z angličtiny do češtiny: Plenty / Blahobyt od současného britského autora Davida Harea.

Už v průběhu studia a později při inscenační praxi prokazovala diplomantka schopnost postupovat od bystrého pozorování a současně mocného „prožívání“ zkoumaného – textu, inscenace, hereckého výkonu – k razantnímu, někdy velmi lapidárnímu a vtipnému, někdy poněkud přímočarému a zjednodušujícímu, rozboru a komentáři pozorovaného a prožívaného. Základ všeho tvořil a tvoří údiv následovaný potřebou vyvolané emocionální hnutí reflektovat racionálně. Tato reflexe je pak spojena – jako u každého mladého člověka – s hledáním vzoru, který by vyjádřil či postihl, jaké divadlo by chtěla vidět a také dělat – tedy směřování k jistému ideálu. V tom je vždy skryta nespokojenost s daným stavem věcí. Považuji tento přístup za jeden z důležitých dramaturgických principů – ostatně už Jan Neruda (pomín-li otce dramaturgie Lessinga) svými kritickými rozborů a komentáři inscenací Prozatímního divadla prokázal nejen jeho hercům, ale i vrchnímu režisérovi Pavlu Švandovi neocenitelné dramaturgické služby (za což si ho Švanda, ale i Otýlie Sklenářová Malá – na rozdíl od J. J. Kolára – opravdu vážili). A přiznám se, že jsem diplomantku v tomto jejím postupu vždy podporovala a podporuji. Tento dramaturgický přístup se pak také promítá do

způsobu, jakým zkoumá jednotlivé divadelní „složky“, jimž věnuje hlavní část své písemné práce – tedy postavení režiséra, herce a dramatika v současné inscenační praxi londýnského divadla. Z plastické reflexe londýnských inscenací i z letmého srovnání se situací v Praze pak vyplývá i její přesvědčení o nutné znalosti podmínek, za jakých jsou jednotlivé texty přenositelné do jiného kulturního prostředí, když naznačuje – opravdu jen naznačuje, neboť to není cílem práce – konkrétní otázky spojené s výběrem titulů pro český repertoár a šancemi na jejich úspěšné inscenování.

Text hry je tedy tím základním, k čemu se vztahují zmiňované zkoumané kategorie – režisér, herec a dramatik. Diplomantka prokazuje schopnost vnímat text nikoli jako pouhou literaturu, ale jako scénický projekt, v němž jsou uložena nepominutelná východiska pro inscenování. Není divu, že jí londýnské divadlo tak imponuje, když právě zde – u vybraných režisérů a herců – se přesvědčila, že toto dramaturgické hledisko funguje, když vybraní režiséři či herci dokážou – a chtějí – scénický potenciál textu rozvíjet na základě důkladného *porozumění a interpretace textu*.

Magisterskou prací si diplomantka otevřela řadu cest, jimiž se hodlá ubírat při svém dalším studiu doktorského programu, v němž se chce zabývat scénickými podobami současného britského divadla s konkrétním zaměřením na drama, režiséra a herce.

Překlad hry dokládá disponovanost diplomantky i pro tuto činnost, která doufejme povede k hlubším zkoumání jak zvoleného žánru, tak celkového kontextu moderní (nejen britské) dramatiky.

Magisterská práce Hany Novákové prokazuje příslušné schopnosti pro absolvování ve zvoleném oboru, a proto ji doporučuji k obhajobě.

V Praze 17. 9. 2016

Zuzana Sílová